

d ů v o d ů:

Nesprávná jest námitka, kterou napadá zmateční stížnost rozsudek s hlediska důvodů zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., jakoby činu obžalovaného scházela objektivní zákonná podmínka, totiž hrozící exekuce. Tvrzení zmateční stížnosti, jakoby k exekuci bylo došlo teprve v květnu 1925, přičí se rozsudkovému zjištění, podle něhož k výkonu exekuce došlo již dne 23. dubna 1925 (§ 288 čís. 3 tr. ř.); povolena musila býti exekuce ovšem ještě dříve. Exekuce hrozí pak každému, kdo ví, že v určité době má platiti, avšak platiti nechce nebo je si vědom, že mu platiti nebude možno. Rozsudkové zjištění, podle něhož obžalovaný prodal zboží, dodané mu firmou V. a M., teprve po té, kdy naň firma podala žaloby o zaplacení svých pohledávek vůči němu, opravňovalo nalézací soud nejen k závěru, že si obžalovaný hrozící mu exekuce byl vědom, nýbrž i k rozsudkovému výroku, podle něhož obžalovaný odstranil ony majetkové předměty v úmyslu, by z části zmařil uspokojení oné firmy, své věřitelky. Exekucí hrozící obžalovanému míní rozsudek zřejmě mobilární exekuci na ono zboží, pocházející od firmy V. a M. a jest proto bezpodstatnou též námitka zmateční stížnosti, že se k subjektivní skutkové podstatě maření exekuce vyžaduje předsevzetí zmařiti určitý druh exekuce nebo stížiti (odsunouti) věřitelovo uspokojení. Rozsudek zjišťuje výslovně a právem, že obžalovaný jednal v úmyslu, zmařiti uspokojení své věřitelky.

Oprávnění nelze přiznati zmateční stížnosti ani, pokud dovozuje, že odstraněním majetkových předmětů ve smyslu §u 1 zákona o maření exekuce není prodej zastupitelných věcí, které věřitel dodal svému dlužníku, by je týž dále zcizil, jelikož prý v případech, v nichž zboží bylo dáno na úvěr, lze jedině tímto dalším zcizením zjednati si možnost uspokojení věřitelova. V onom zákonném předpisu je řeč o věcech movitých a nemovitých, o předmětech majetkových vůbec, nemůže tudíž býti nejmenší pochybnosti o tom, že předmětem trestného činu mohou býti také věci zastupitelné, a to ovšem i takové věci, které dlužníku prodány byly jeho věřitelem za účelem dalšího zcizení. Ona další úvaha zmateční stížnosti nehodí se však na daný případ již proto, že ani obžalovaný se nehájil v ten rozum, jakoby byl zboží prodal k tomu cíli, by z výtěžku uspokojil firmu V. a M., rozsudek naopak zjišťuje, že stržených peněz použil pro sebe a pro svoji rodinu a že zboží odstranil v úmyslu, by uspokojení své věřitelky z části zmařil.

Čís. 2388.

S hlediska §u 174 II c) tr. zák. nezáleží na tom, zda jest uzavřena místnost nebo schránka, v níž se věc nalézá, či zda jest opatřena zavírací překážkou (přístup k ní zamezující nebo aspoň stěžující) věc sama.

(Rozh. ze dne 26. května 1926, Zm I 68/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 4. prosince 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. a), c) tr. zák. a obžalovaný Karel Sch. také podle §u 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 10 §u 281 tr. ř.) namítají obě zmateční stížnosti souhlasně, že soud neprávem kvalifikoval krádež, spáchanou obžalovanými, jako krádež na věci uzamčené podle §u 174 II. c) tr. zák. Poněvadž kolo stálo v otevřené chodbě hostince, nestačí prý uzavírací opatření, jež bylo připevněno na kole samém, by je bylo lze pokládati za věc uzamčenou ve smyslu zákona. Zmateční stížnost jest na omylu. Zavřenou věcí se rozumí v §u 174 II. c) tr. zák. každá taková věc, která jest schválně opatřena nějakou patrnou překážkou, přístup k ní zamezující nebo alespoň stěžující. Kvalifikačním důvodem jest tu větší zločinná energie, jevící se ve svémocném odstranění takové překážky. Nezáleží proto na tom, zda je uzavřena místnost nebo schránka, v níž se věc nalézá, či zda je opatřena zavírací překážkou onoho rázu věc sama. V souzeném případě jest zjištěno, že kolo bylo uzavřeno na zámek, bylo tedy schválně opatřeno patrnou překážkou, stěžující k němu přístup. Poněvadž pachatelé museli dříve tuto překážku odstraniti, než mohli krádež provést, projeví tím vyšší míru zločinné energie a dopustili se krádeže na věci uzavřené, kvalifikované podle §u 174 II. c) tr. zák.

Čís. 2389.

Předmětem přestupku §u 477 tr. zák. jest věc podezřelá, t. j. věc nejistého původu, budící podezření (domněnku), že jí bylo nabyto krádeží, zpronevěrou neb jiným způsobem, přičícím se trestnímu zákonu.

V subjektivním směru se vyžaduje, by měl pachatel podle zvláštních okolností případu důvod k podezření (domněnce), že věci bylo nabyto oním způsobem.

(Rozh. ze dne 26. května 1926, Zm II 7/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 20. listopadu 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §u 477 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost namítá, že skutková podstata přestupku podle §u 477 tr. zák. není dána ani po stránce objektivní, ani ve směru subjektivním: objektivně proto ne, ježto stěžovatel kupoval a odebíral věci